

[Albrechtsen]

gua er mislykkedes, og at Contraerne er i opløsning.

På det mellemøstlige område har vi set, hvad vi hilser særdeles velkomment, at der er opnået en ny enhed i PLO, og vi må forlange – og jeg vil bede ministeren give tilsagn herom – at Danmark naturligvis vil støtte, at det er palæstinenserne og PLO, der alene bestemmer, hvem der skal repræsentere palæstinenserne i kommende forhandlinger.

Som sagt er der en hel række områder, som man burde sige mere om, men jeg vil bruge resten af taletiden til det, som vel nok er det mest påtrængende, nemlig kampen mod atomoprustningen.

Det er således, at højreregeringerne i Frankrig, England og Vesttyskland, der jo ellers altid optræder som Mr. Reagans tro følgesvende, er kommet ganske gevaldigt i klemme. Deres verdensbillede smuldrer, for den konservative ideologi kan nemlig ikke leve uden den skarpe blokdeling, den kan ikke leve uden den kolde krig, og derfor klamrer disse højrekræfter sig nu til de vesteuropæiske atomvåben. Fru Thatcher har i Moskva fortalt Gorbatsjov, at hun simpelt hen ikke vil være med til et atomvåbenfrit Europa.

Det kan altså forventes, at disse reaktionære vesteuropæiske regeringer vil gøre alt for at sabotere muligheden for en sovjetisk-amerikansk aftale om fjernelse af mellemstanceraketterne.

Vejen for en sådan aftale ligger ellers åben, efter at Sovjet har meddelt, at de er villige til at indgå aftale om raketterne uafhængigt af spørgsmålet om stjernekrigen. Det er stjernekrigsplanerne, der optager Reagan, og Reagan vil have rumforsvaret og hele det nye højteknologiske oprustningsprogram igennem. Høgene i Pentagon er derfor i øjeblikket ikke særlig interesseret i de regionale interesser, som er fru Thatchers problem. De vil altså bruge kræfterne på at tvinge Sovjet med på en aftale om det strategiske – en aftale, som baner vejen for Reagans uhyggelige fantasifostre om rumforsvar og stjernekrig.

De vesteuropæiske konservative tænker altså anderledes. Et afspændt atomvåbenfrit og nedrustet Europa er for dem en aldeles rædselsfuld tanke. Hvis Gorbatsjov-linjen får succes, hvis nedrustningsforslagene kommer igennem, vil det ikke bare ændre nogle militære doktriner, det vil ændre hele det politi-

ske klima. Den kolde krig i Europa vil ikke længere være kold, fjendebillederne vil skrumpe ind, og hele det politiske klima vil bedres. Og den forbenede generation af gamle bureaukrater i såvel Østeuropa som det konservative Vesteuropa – og det er i mange henseender to alen af samme stykke – vil være taberne i et sådant europæisk tøbrud.

Høgene i London og Bonn og de gammelkonservative i Moskva har i virkeligheden den fælles interesse gennem bloktænkningen og den kolde krig at bevare deres positioner i et Europa stivnet i konfrontation.

Derfor vil vi opleve dem i den kommende tid udfolde store bestræbelser på at sabotere nedrustningsforhandlingerne om atomvåbenne mellem Sovjet og USA, og derfor er vores hovedopgave naturligvis den helt enkle, at Danmarks position skal bruges til ubetinget at støtte fjernelsen af raketterne. Danmarks position skal ikke bruges til sammen med de andre konservative regeringer at kaste grus i maskineriet.

Den danske regering skal altså pålægges aktivt at gå imod forsøgene på at blande alle mulige andre ting ind i f.eks. mellemstancerakettspørgsmålet, forsøg på at sammenkæde med andre atomvåben eller sammenkæde med konventionelle våben, hvor de konservative bliver ved med at trække den forslidte gamle krikke om den frygtelige sovjetiske konventionelle overlegenhed af stald.

Det er klart, at de vesteuropæiske NATO-generaler også er forfærdelig skræmt ved udsigterne til en ny udvikling. De er bange for, at deres nye offensive angrebsdoktriner, f.eks. den berygtede FOFA-doktrin, kommer i fare. De er bange for, at tanken om dybe, hurtige slag langt ind i Østeuropa vil blive blokeret. De har længe forberedt sig på muligheden for en begrænset atomkrig i Europa. Gennem disse nye doktriner og gennem f.eks. Montebello-beslutningen fra 1983, som den danske forsvarsminister også deltog i, har de truffet beslutning om en lang række nye kortdistanceatomvåben, som man i øjeblikket er ved at opstille, og hvoraf vi kan regne med nogle vil blive opstillet ganske nær ved den danske grænse, f.eks. i den lille by Meyn i Slesvig.

Det er klart, at fjernelsen af mellemstanceraketterne ikke skal følges op af en oprustning på kortdistanceatomvåben med henblik på en begrænset atomkrig i Europa. Den skal